

Reform paa det samme Omraade. — Der er et Standpunkt i denne Sag, som jeg ikke har hørt tilstrækkelig fremdraget, og som jeg derfor skal tillade mig, saa vidt jeg fornaar, at gjøre gjældende. De store statsøkonomiske Theorier kunne være meget gode; men jeg vil oprigtig tilstaa, at den levende Slegts Interesser, som vi nærmest skulle være tagende, ligge mig mere paa Sinde end disse Theorier, og her er i denne Sag meget alvorlige Grunde til at lægge sig dem paa Sinde. Vi høre saa ofte i denne Sal — som jeg tror med ærlig og oprigtig Deltagelse — en varm Sympathi udtale for de nødlidende Samsundsclasser, der ere blevene uheldig stillede under Tidens Udvikling; men jeg tror, at der ikke er mange Samsundsclasser her i Landet, som ere blevene uheldig stillede derved i den Grad, som vor Sømandsstand navnlig den Del deraf, som der bestjæftiger sig med Seilskibsfarten. Sømandsstanden har efter min Overbevisning et stort og retfærdigt Krav paa hele Nationens Sympathi, og jeg tror ikke, at det kan være nogen dansk Mand lige-gyldigt, om den fremdeles skal udvilles paa samme Maade som tidligere. Men enhver, der har hørt Seilighed til med egne Øine at iagttage, hvorledes Forholdene have udviklet sig i denne Stand i de senere Aar, vil have set, at den er bleven i aller-højeste Grad uheldig stillet. Under Begivenheder-nes Udvikling og navnlig under Gjennemførelsen af de store statsøkonomiske Theorier, som jeg nævnte, træffer det ofte, at hele Samsundsclasser, eller i det Mindste en betydelig Del deraf blive ligesom malede ned i den Malstrøm, som de sammenstø-dende Interesser fremkalde, og disse, der saaledes, for at bruge et billedligt Udtryk, lide Stibbrud ved Begivenhedernes Udvikling, som uden egen Skyld se deres økonomiske Existents opdelt, ere de, der efter min Overbevisning ere de ulykkeligst stillede Medlemmer af Samsundet. Der er nu neppe nogen Samsundsklasse, i hvilken der findes flere af saadanne end i vor Sømandsstand, navnlig i den Del deraf, som bestjæftiger sig med Seilskibsfarten. Den raske, i enkelte Retninger maaste alt for raske Udvikling af Jernbanerne, den raske Udvikling af Dampskibsfarten, disse mange paa forskjellig Maade indviklede Faktorer have grebet saa vold-somt ind i vor Sømandsstandens Bestjæftigelse, at de fleste Medlemmer af den befinde sig under tryk-kende Kaar. Men nu er det netop i den Del af vor Skibsfart, som dette Lovforslag angaar, at den største Del af de smaa Skibe ere bestjæftigede, hvis Førerere befinde sig under de mest tryk-kede Kaar. Jeg skal derfor, idet jeg med Glæde rækker Haand til at gennemføre de almindelige Theorier, der fra forskjellige Sider her ere gjorte gjældende, dog lægge paa Sinde, at man først og fremmest maa søge at hjælpe dem, der i Dieblit- tet ere trængende og nødlidende, og saa senere tage Theorierne med, saa vidt Omstændighederne tillade det. — Idet vi forhandle denne Sag, skal jeg

tillade mig at bringe et andet underordnet Spørgs-maal paa Bane, der dog staa i Forbindelse der-med. Som bekendt, har man ved at bygge Broen over Limfjorden lagt en meget betydelig Hindring i Veien for Seilskibsfarten der. Denne Hindring er vel noget bleven afhjulpen derved, at der er truffet Foranstaltning til, at et Dampbugserfisk findes, som kan bugserer Skibe, der komme Vest fra, eller som skulle passere baade Jernbanebroen og Pontonbroen. Men til samme Tid er der paa-lagt disse gennemgaaende Skibe en Afgift for at benytte Dampbugserfiskets Assistance. Det er denne Afgift, som jeg ikke kan finde billig, og jeg skal derfor rette en Opfordring til den høitærede Indenrigsminister om at tage under Overveielse om ikke de staaffels fattige Skipper kunne fritages for at betale denne Afgift, som dog i og for sig for Statskassen er af forholdsvis meget ringe Be-tydning. Her tror jeg med Sandhed at kunne gjøre gjældende, at Afgiften rammer for en stor Del en Befolkning, der staa nærmest paa Græn-sen af Fattighuset. Disse smaa Havestude-Skip-pere, som bød omkring ved vore Fjorde og væsent- lig bestjæftige sig med Kystfart og Paketfart, ere saare uheldig stillede. Mange af dem maa kæmpe den tungeste Kamp blot for at faae det daglige Brød, og man ser dem som gamle, graahaarede Mænd træde Farer og udsætte sig for Anstregel-ser og Strabadser, som andre Samsundsclasser i vor fortjælede Tid næsten ikke kjende. Naar man ser disse stræbsomme, fattige Mennesker slide og slæbe og dog neppe kunne faae det Nødvendige til Livets Ophold paa Grund af Konjunkturerne, vil i have en Erkjendelse af, at Skibsafgifts-tæne ofte hvile tungt paa de Samsundsclasser, de ramme, saa tror jeg ikke, at man bør lægge en ny Afgift paa Gine, der staa paa Grændsen af Nøden. Jeg vil derfor rette en Opfordring til den ærede Minister om at lade Statskassen over-tage denne Byrde og fritage disse fattige Skip-pere for en Byrde, der ikke med Rette kan paa-lægges dem. Ved at bygge Limfjordsbroen og tilveiebringe nye Samferdselsmidler i denne Del af Landet har man saa langt fra begun- stiget Skibsfarten der, at man tværtimod har begunstiget andre Befordringsmidler til Staae for Skibsfarten. Hvorledes kan man da billigvis beskaffe disse Mennesker samtidig med, at man lægger en Hindring paa deres Væbrist, som de ikke kunne overvinde? Jeg skal tilføie, at man har udstedt et Reglement for Passagen gjennem Limfjordsbroen, hvorved der er lagt et stærkt Ansvar paa deres Skuldre, for saa vidt de be- skadige Broen, naar de opantre i en vis Nærhed af den eller paa anden Maade handle mod Reg- lementet. Dette kan Alt være rigtigt med Broens Interesse for Die; men naar man har staaet denne Hindring for den frie Seilads, som disse Folk have høvt fra den fjerneste Fortid, kan jeg ikke se rettere, end at det er Statens Migt ikke at